

8 Fortællinger om Basens elever

BASEN

**BE YOURSELF,
EVERYONE
ELSE
IS ALREADY
TAKEN**

Oscar Wilde

Indledning

Som medarbejder på Basen er man hver eneste dag med til at gøre en afgørende forskel for en række børn og unge, med store relationelle, psykiske og sociale vanskeligheder. Det er ofte en omfattende indsats med mange små trin, der udviklingsmæssigt kan bevæge sig både frem og tilbage, og hvor man i perioder måske slet ikke føler at der er nogen bevægelse overhovedet. Nogle elever er på Basen i en kortere periode og andre har behov for at gå her i mange år. Uanset hvad, er vi kun på besøg i elevernes liv i en begrænset periode. Men det er en periode, der har betydning for resten af børnene og de unges liv.

For at zoome ind på de mange store og små udviklinger, vores elever gennemgår i deres tid på Basen og hylde det store arbejde, vores medarbejdere udfører hver eneste dag, har vi interviewet en række behandler/undervisere fra alle Basens afdelinger, og bedt dem fortælle om en elev, der har gjort et særligt indtryk eller som har gennemgået en særlig udvikling. Det er blevet til 8 fortællinger, som vi har samlet i dette hæfte.

God læselyst.

Fra tre års isolation til fuldt skema

Tobias er udredt med en autismediagnose i kombination med ADD og blev af børnepsykiatrien beskrevet som en af de mest ængstelige profiler, de endnu havde set. Da han i august 2017 startede i 6. klasse på Basen, begyndte han derfor som hjemmeundervisningselev med en fast primær.

Tobias' primær mødte en meget ængstelig dreng, som ikke fik sovet om natten og var plaget af voldsomme katastrofetanker. Primæren startede derfor med en masse relationsopbyggende arbejde. Tre gange ugentligt modtog Tobias hjemmeundervisning, og efter nogle måneder havde Tobias gjort gode fremskridt.

I vinteren 2017 blev Tobias' bedstefar dog pludselig ramt af en alvorlig sygdom, og kort tid efter døde familiens hund. Og så låste Tobias sig inde på sit værelse og ville ikke se sin primær det næste halvandet år. Han

isolerede sig fuldstændig og så kun sin mor, far og bror.

Tobias' primær måtte tænke kreativt. I halvandet år lavede han derfor daglige videohilsner til Tobias. Primæren sad også i familiens dagligstue, mens Tobias var på sit værelse og lavede de opgaver, som han fik tilsendt - de interagerede på den måde via computeren. Tobias var fagligt dygtig, men hans primær var bekymret for Tobias' sociale udvikling.

Kunne Basen overhovedet løfte opgaven, eller var Tobias så påvirket af angst, at han havde brug for noget andet? I samarbejde med familien og kommunen blev man enige om at få Basens psykiater til at vurdere Tobias. Psykiateren vurderede Tobias til at være ramt af en sorgproces, der var afstedkommet af bedstefarens sygdom og tabet af familiens hund. Samtidig blokerede Tobias' autisme for at tage det næste skridt, og grundet

”

Tobias havde så store vanskeligheder, at man på et tidspunkt var i tvivl om han kunne hjælpes. Men ved et gennemgående relationsarbejde og en vedholdende tro på hans potentialer kom han i skole efter tre års skolevægring.

hans diagnoseprofil vurderede psykiateren at behandlingsarbejdet med ham sandsynligvis ville blive langvarigt.

Med bekræftelse på at et langvarigt forløb var den rette vej, fortsatte primæren relationsarbejdet med Tobias. Gradvist medførte det flere små trin, hvori Tobias løbende fik tillid til ham. Først viste Tobias denne tillid ved at åbne sin dør og hilse på primæren; senere lod Tobias døren stå åben, og herefter fik primæren lov til at komme ind på værelset. Nu kunne de igen have primærtid og det faglige arbejde kunne udvides.

Efter flere års isolering i hjemmet, kørte Tobias' far ham ud til Basen en sen nat, så de kunne se på skolen. Herefter aftalte primæren og Tobias, at de sammen skulle tage ind og se Basen - dette gjorde de hver søndag kl. 19 i tre måneder. Langsomt fik Tobias vænnet sig til at

være på Basen, og han lærte lokalerne at kende, således at han kunne føle sig mere tryk ved skolen som helhed. Tobias modtog også videopræsentationer fra alle hans kommende undervisere, hvilket hjalp ham med at samle mod til at starte fysisk på Basen.

Efter at have siddet derhjemme i tre år kunne Tobias begynde at gå i skole igen. Det var en sag, som primæren fortæller at de var tæt på at opgive, fordi de simpelthen ikke troede, at de kunne nå det inden kommunen ville give op. Men det lykkedes Tobias at komme op på næsten fuldt skema, og han klarede sig godt i alle fag.

Basen Fyn's første elev

Medarbejderne på Basen Fyn opdagede hurtigt, at Mads ikke ville deltage i faglige aktiviteter. Hver gang de forsøgte at introducere ham for skolefagligt indhold, f.eks. blot at kigge i en bog, ville Mads cykle direkte hjem og erklære, at han *"havde haft sin sidste skoledag på Basen"*.

Medarbejderne måtte i stedet skabe kontakt til Mads via lystbetonede aktiviteter. To gange ugentligt spillede de derfor Mario Kart.

Forsigtigt begyndte de at pakke det faglige ind i lystbetonede aktiviteter, men det tog lang tid at få ham overbevist. Medarbejderne så Ultra Nyt med Mads i mange måneder, da programmet kunne tilbyde noget dansk-fagligt, selvom Mads ikke opfangede det hver gang.

Gradvist blev Mads introduceret for flere medarbejdere, der alle hjalp med at sætte hans skema. Hver dag, når Mads mødte ind, blev han præsenteret for sit skema, og det medvirkede til at Mads deltog i undervisningen - dog maksimalt i 20 minutter ad gangen. Medarbejderne anvendte kontinuerligt Basens værktøjer, såsom undervisningsskabeloner og skabelonen for ugeskema, således at Mads altid blev mødt af de samme rammer.

I takt med at Basen Fyn voksede kom der andre elever i klassen, og det gjorde en stor forskel for Mads. Hvor Mads havde meget 1:1-undervisning det første år, er han nu kommet godt med i fællesskabet. Han er god til at tage imod nye ansatte, han tager med på fælles ture og han vil gerne være med i fællesskabet.

” Basen Fyns allerførste elev, Mads, startede i 6. klasse i slutningen af 2020. Han er diagnosticeret med GUA, og inden Basen havde han gået på privatskole. Her fungerede han dårligt i den store klasse, og ved opstarten på Basen afviste han at deltage i alt fagligt.

Forældresamarbejdet fungerer godt, og forældrene er mindre til stede på Basen end de var i starten af forløbet - og nu kan Mads' mor igen passe sit arbejde. Mads har ligeledes udviklet sig fra at blive afleveret af sin mor til at cykle alene i skole - og hjem igen.

Mads' skema indeholder e-sport som belønning, og her har eleverne fundet et særligt fællesskab. Oprindeligt havde medarbejderne sat afskærmninger op mellem hver computerstation, men disse fjernede eleverne selv efter en uge. Nu spiller eleverne sammen og konkurrerer mod hinanden. Mads har særligt godt styr på det, og han introducerer de nye elever for spillene. Mads har således været medskabende til et fælles miljø omkring e-sporten på Basen Fyn.

Målet er, at Mads arbejder sig hen imod at kunne ramme et fuldt 6.-klasses skema og timer. Han er dygtig fagligt, og nu har han også en god klassekammerat, som har samme interesse omkring e-sport. Han får stadig præ-senteret nye ting og skemaer og han er i stor udvikling. Mads har desuden ikke haft en eneste 'sidste skoledag' i dette skoleår indtil videre, hvilket yderligere understøtter hans udvikling og trygge forhold til Basen.

Fra 1:1 til erhvervsuddannelse

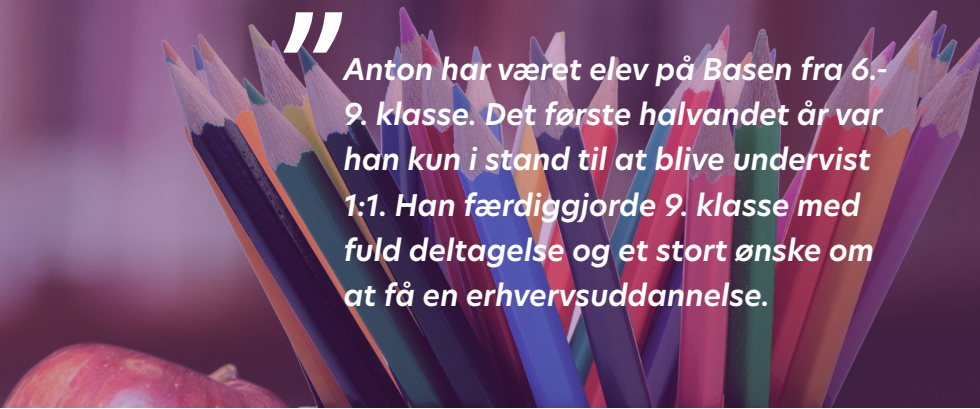
I den Anton kom til Basen, havde han gået på to forskellige folkeskoler. Begge skoleforløb var svære, og på den ene folkeskole var han i et støtteforløb, som dog ikke fungerede for ham. Da han startede på Basen havde han udadreagerende adfærd med forskellige udfald: han løb rundt, skreg, sparkede til dørene og slog til lamperne.

Antons primær beskriver, at Anton i starten fremstod lille, genert og som en dreng, der ikke kunne styre sine udfald. Han kommunikerede ikke gennem sprog, men ved f.eks. at pege eller prikke primæren på skulderen. Man vurderede at Anton ikke ville trives i klasseundervisning, hvorfor han blev undervist 1:1 fra kl. 8.00-16.00 hver dag.

I opstartsforløbet var undervisningen ikke det primære fokus. Primæren arbejdede i stedet med et fokus på adfærdskorrigerende, som en træning til at Anton kunne gå i skole. Herudover arbejdede de med Antons syn på andre mennesker. Anton følte nemlig, at alle andre omkring ham var forkerte, mens han selv var den 'normale', og

derfor isolerede han sig. Primæren brød sig i starten ikke om at bruge ordet 'normal', men da dette var Antons forståelsesramme, gik primæren ind i denne. De begyndte derfor at arbejde ud fra, hvordan 'normale' mennesker agerer. Primæren lærte Anton nye adfærdsmønstre ved selv at være et forbillede, og de øvede adfærden ved fysisk at udføre den sammen. Når det blev svært for Anton, tilbød primæren nye alternativer og gjorde brug af positiv kommunikation.

Anton kunne godt lide skemaer, og han fandt tilfredshed i at kunne sætte et kryds, når han havde opnået noget. Derfor begyndte man at give Anton små matematikopgaver, som trænede hans udholdenhed og som gav ham succesoplevelser. Han kunne koncentrere sig i 5 minutter, så ville han få et udfald, og så ville de holde 30 minutters pause. Denne 1:1 undervisning fortsatte i halvandet år. Undervejs fik Anton øvet nye adfærdsmønstre, og han begyndte at kunne kommunikere med mennesker, som han kendte. Anton trivedes fortsat dårligt med fælles aktiviteter, og disse foregik hovedsag-

 A bundle of colorful pencils in various colors like blue, green, yellow, and red, fanned out. A red apple is partially visible at the bottom left of the bundle.
 “

Anton har været elev på Basen fra 6.-9. klasse. Det første halvandet år var han kun i stand til at blive undervist 1:1. Han færdiggjorde 9. klasse med fuld deltagelse og et stort ønske om at få en erhvervsuddannelse.

ligt gennem leg og idræt.

Samarbejdet med Antons forældre var svært, og forældrene ønskede ikke at Anton blev udredt. Da Anton så blev udredt, ville forældrene oprindeligt ikke dele udredningen med Basen. De endte dog med at dele, at Anton har 'mild autisme'. Primæren var i tvivl om Anton var velplaceret på Basen.

I midten af 8. klasse lavede de øvrige elever terminsprøver. Anton blev nysgerrig på prøverne, og ville også gerne deltage. Han tog derfor en læseprøve, og det viste sig, at han godt kunne. Dette styrkede hans tro på sig selv, og han tog resten af terminsprøverne. Det gik godt til alle prøver, og han fik ikke karakterer under 7.

Efter prøverne pressede Basens medarbejdere lidt på, og Anton forsøgte at være med i timerne. Ved afslutningen af 8. klasse, var Anton til stede i klassen på fuldt skema. På blot et halvt år gik han således fra 1:1 til fuldt fremmøde. Medarbejderne holdt fast i skemaerne, og

det skabte motivation for Anton at han kunne sætte et kryds, når han lykkedes med noget. Han kom altid til tiden, og forældrene begyndte at samarbejde med Basen.

I 9. klasse rykkede Anton sig meget på det sociale. Han turde at udfordre sig selv, og han turde at spørge andre elever, om de eksempelvis ville spille skak. Han begyndte også at have dybe samtaler med sin primær, når de hver tirsdag tog en belønnings-tur. Han blev god til at åbne sig op, når de kørte i bil, og han trænede sig selv.

I 6 år følte Anton, at han ikke duede til noget og fejlede i alt. Den tid skulle bygges op igen. Han har siden været i praktik som tømrer, først med støtte og derefter alene, og han har fået ros. Han trænede strategierne inden: hvad spørger man om, og hvordan aflæser man underviseren? Han forstår de instruktioner han får, og han har fundet ud af, at han gerne vil være tømrer – så det er Antons nye mål.

Fra separationsangst – til deltagelse i sociale arrangementer

Maria havde i tiden inden hun startede på Basen været helt uden skoletilbud – og før det var hun henvist til dagbehandling hos en anden aktør, hvor hun dog udviklede store belastningsresponses i form af angstsymptomer, selvdestruktive tanker (fokuseret omkring et ønske om at dø) samt tanker om, at folk ville hende ondt. Derfor var Basens indledende indsats centreret omkring etablering af en tryk kontakt med primær, således at Maria kunne opleve sig velplaceret på Basen og på sigt ville kunne eksponeres for de øvrige elever og undervisere.

Da Maria startede på Basen, havde hun behov for at sove sammen med sin mor og hele tiden være i tæt fysisk kontakt med hende. Dette gjorde at det var svært

for mor at skabe tid til Marias storesøster, som også er diagnosticeret med autisme. Maria kom indledningsvist på Basen 1-2 gange om ugen, hvor hun sad i et afskærmet rum sammen med sin mor og sin kat.

Medarbejderne introducerede langsomt en ny primær for Maria for at afprøve nogle nye strategier. Den nye primær delte en stor fællesinteresse for musicals med Maria, hvilket var et samtaleemne, der virkede konflikt-nedtrappende for Maria. Den nye primær blev introduceret via afhentninger i bil hjemme hos Maria samt gennem aktiviteter i fælleskøkkenet på afdelingen. Dette medførte indledningsvist et ønske hos Maria om at komme oftere på Basen - op til 4 gange ugentligt. Desværre var dette ikke en succes og førte til 6 ugers fravær.

”

Maria kunne ikke fungere uden helt tæt fysisk kontakt med sin mor - nu kan hun klare både skolegangen og sociale arrangementer selv.

Efterfølgende begyndte primær en langsom optrapning, hvor Maria kom på Basen 2 gange ugentligt i nogle genkendelige rammer. Dette sammen med et nyt tilbud om ridning blev en stor succes. Maria har efterfølgende deltaget i ridning flere gange kun ledsaget af primær. Dette var første gang Maria gennemførte en aktivitet uden sin mor i omkring 2 år.

I øjeblikket er Maria på Basen ca. 2 gange ugentligt kombineret med et ugentligt besøg af en familiebehandler. Hun bliver hentet af enten primær eller Basens chauffør og kommer både alene og med sin mor. Hun sidder med i undervisningen, mens mor sidder i et rum for sig selv. Hun har også været afsted uden sin mor nogle gange.

Maria har desuden deltaget i op til flere sociale arrangementer på Basen, eksempelvis Gamenight, Halloween, Læs for livet og en julegudstjeneste. Alle uden mors deltagelse.

A close-up photograph of a hand holding a red apple. The hand is positioned over an open book, which is partially visible on the right side of the frame. The background is a solid dark blue color. The lighting is soft, highlighting the texture of the apple and the pages of the book.

Fra isoleret og udadreagerende til vældigt og velfungerende

Frederik startede på Basen i 7. klasse. Han havde inden Basen gået på et andet skoletilbud for børn og unge med autisme, hvor han ikke trivedes. Han var meget isoleret da man mente, at de andre elever skulle beskyttes fra ham. Han forlod desuden ofte skolen og han var i konstant konflikt. Han blev taget ud af dette tilbud i marts 2020 og blev i stedet undervist hjemme indtil opstarten på Basen. På overleveringen til Basen fremstod det tidligere tilbud opgivende – både på hans personlighed og hele hans forløb.

Frederik har en ASF-diagnose samt en udefineret hyperkinetisk diagnose. Frederik havde ingen sygdomsindsigt og var kravaftvisende ved ankomsten til Basen. I opstartsfasen kom han nemt i high arousal, og han talte meget grimt; særligt til medarbejderne, som han gentagne gange fik til at græde. Han kastede bøger efter andre elever, han kunne ikke lide kvinder og han virkede truende. Han kunne desuden ikke forstå, hvorfor han overhovedet gik på Basen – han havde jo ”ingen diagnose”. Han havde en stor retfærdighedssans, svært ved at kategorisere mennesker og svært ved skiftende

tilgange.

Frederik skabte i en lang periode en splittelse i medarbejdergruppen: var Basen overhovedet det rigtige sted for ham? Han blev ofte bragt op på supervisioner, og medarbejderne syntes han fyldte for meget og var for voldsom.

I en periode blev Frederik indelukket og trist, gik meget ind i stillerummet og trak sig. Da han ellers var social, blev medarbejderne bekymrede. Måske kunne Frederik ikke rumme at gå på en dagbehandlingsskole. De vurderede at det ville være godt for Frederik at lære om sin diagnose, men først og fremmest skulle han lære sig selv at kende. Frederik reagerede dårligt på at få forklaret sin adfærd ud fra sin diagnose, og man omformulerede derfor forklaringerne til at Frederik havde nogle udfordringer, som de i fællesskab skulle lære at kende.

I efteråret i 2020 kastede Frederik en dag en bog efter en anden elev. Hans eneste mål var ”at alle skulle hade ham”. Medarbejderne følte sig derfor nødsagede til at

”

Frederik var så grov og udadreagerende, at medarbejderne ikke følte sig sikre på, at Basen var det rigtige tilbud for ham. Men ved en gennemgående pædagogisk retning, et omfattende relationsarbejde og en stor portion optimisme og vedholdenhed kom Frederik i trivsel og gennemførte alle sine prøver.

ændre taktik i deres tilgang til Frederik. Man igangsatte forsøgsvist en ensartet håndtering af Frederik, hvor alle kontinuerligt mødte ham med forståelse og low arousal, hvilket skulle vise sig at være afgørende.

Den ensartede pædagogik gjorde en forskel, fordi alle rummede ham præcis som han var, og medarbejderne begyndte i højere grad at holde af Frederik. Han kunne mærke, at det var oprigtigt - og det var han ikke vant til. Han var vant til at blive gemt væk og isoleret, som om han var problemet.

Medarbejderne lavede et stort relationsarbejde med Frederik. Bl.a. aftalte man at han i skift havde en trykperson med sig. Man erfarede, at Frederik reagerede dårligt på konsekvens-pædagogik - det var en trigger for ham. I stedet gjorde man brug af belønnings-pædagogik, faste rammer, genkendelighed og low arousal.

I dag er Frederik i skole fra klokken 8-14 hver dag, og han behøver ikke sin trykperson mere. Der er også

et velfungerende og gennemsigtigt forældresamarbejde, hvor der laves aftaler på tværs, eksempelvis om hvad man siger til Frederik. Han har gennemført alle sine terminsprøver og projektopgaven, og han udtrykker ikke konfliktoptrappende holdninger eller arrogance længere.

For et år siden spekulerede medarbejderne meget over hvordan Frederik ville reagere på diverse hændelser. Nu skænker medarbejderne det ikke en tanke, fordi han er i trivsel.

Der er sjældent konflikter med Frederik og når de opstår, får han ikke skæld ud. I stedet forsøger man at hjælpe ham med at forstå situationerne. Hvis han kommer i high arousal ved medarbejderne, at det hjælper at have fysisk kontakt (eks. at stå tæt på ham) og indgyde ro. Han spiller computer med de andre elever i fritiden, og han er vellidt, sjov, omsorgsfuld og fungerer godt.

Det er medarbejdernes klare opfattelse, at han kommer til at klare sine niendeklasses eksamener.

Mikkel følte sig først forstået, da han startede på Basen

Mikkel er en 15-årig dreng med autisme og ADHD, som kommer fra en familie med mange udfordringer. Han kom til Basen fra et andet skoletilbud, hvor han især havde en følelse af at være meget alene. Han fortæller selv om sin tidligere skole: *"De lod mig bare være i et rum ved siden af klassen, hvor jeg ikke rigtig lavede noget i to år"*.

Han sad for det meste og spillede computer, og han forstod ikke så meget af undervisningen. De andre elever larmede desuden meget, hvilket var udfordrende for Mikkel, da han ikke bryder sig om høje lyde.

Mikkel startede på Basen i sommeren 2021. Da han tidligere har været udadreagerende, blev han overvejende undervist 1:1 i opstartsfasen. Medarbejderne på Basen

oplevede dog, at han altid sagde tydeligt fra, og der har kun været en enkelt u hensigtsmæssig episode på Basen.

At få Mikkel integreret i undervisningen var en proces præget af trial-and-error metoden, hvor medarbejderne måtte prøve sig frem for at finde metoder, der fungerede. F.eks. fik Mikkel sin egen sofa i klassen frem for at sidde på en stol ved et bord. Mikkel er nemlig en høj fyr, og han fik ondt i ryggen af de normale stole.

For at Mikkel kunne modtage undervisning, var det afgørende at han interesserede sig for det faglige emne. F.eks. interesserede Mikkel sig ikke for matematik, hvilket gjorde det svært for ham at følge med i matematikundervisningen. Mikkel havde dog en stor interesse i madlavning, og hans primær træner derfor matematik

”

Mikkel startede på Basen efter en mislykket oplevelse med et andet skoletilbud. I opstarten beskriver han at føle sig meget alene, hans irritabilitet kan stige fra 0-100 og han har også en enkelt udadreagerende episode. Efter 8 måneder på Basen ser medarbejderne nu en mere rolig, imødekommende Mikkel, som gerne vil gå i skole.

med ham, mens de lavede mad; *'vi ganger lige hele den her opskrift med 3'*. På den måde fik opgaverne en praktisk mening.

I forhold til hvad der har været anderledes på Basen, fortalte Mikkel at han har følt sig forstået. Han har eksempelvis et tegn hvor han skærer tænder, når han bliver presset eller irriteret. På de andre skoler forstod de det ikke på samme måde, som de gør på Basen. Belønningspædagogik og low arousal har også haft en god effekt for Mikkel, og alt er så vidt muligt foregået på hans præmisser.

Mikkel er meget optaget af regler. Om sin skolegang siger han at: *"Man skal gå i skole, fordi det er loven - om man gider det eller ej"*. Når der er en lov, så overholder

man den. Derfor går Mikkel nu også i skole fra 8:20 til 12:30 hver dag, og han holder ingen fridage. Medarbejderne og Mikkel har også sammen lavet en regel om, at man skal være aktiv i timerne, og det gør Mikkel sit allerbedste for at være hver dag.

Mikkel har deltaget i to prøver og blandt andet lavet en spændende projektopgave, hvor han byggede en modelby. Medarbejderne er som sådan ikke bekymrede for hans faglige udvikling; han skal nok komme i mål. Mikkel's behandlingsmål handler i stedet særligt om livsduelighed og socialisering. Mikkel's autisme kan nemlig godt spænde ben for hans relationer, og han føler ikke altid, at han har behov for venner. Dette arbejder medarbejderne videre med, således at Mikkel vil kunne klare sig så godt som muligt efter endt skolegang på Basen.

Lærkes stemmer stod i vejen

Lærke fortæller, at hun har været bevidst om at have hørt stemmer siden 0. klasse. Hun husker også, at hun altid har set ting, som måske ikke fandtes, og at hun har haft mange fantasivenner gennem sin barndom. Stemmerne intensiveredes når Lærke følte sig under pres, og løbende gennem skoletiden tog stemmerne mere og mere til.

I 7. klasse begyndte Lærke at få selvmordstanker og blev selvskadede og blev derfor henvist til psykiatrien. Under udredningen blev det tydeliggjort, at hun ikke skulle tilbage til sin gamle skole. Lærke blev henvist til Basen, hvor hun også havde psykologsamtaler allerede inden opstarten.

Indledningsvist blev Lærke undervist 1:1, da stemmerne fyldte for meget til at hun kunne være i klasseundervisningen. Undervisningen var svær at være i for Lærke, da hun havde dårlige oplevelser med tidligere lærere og et medfølgende lavt fagligt selvværd.

På Basen blev det vigtigt for medarbejderne ikke at presse Lærke. Hun fik lov til at lave puslespil, og lærerne talte aldrig nedladende til hende. Her var ro, og medarbejderne gjorde deres bedste for at forstå hende. Lærke udtaler selv: *"Jeg fik bare lov til at være her, der var ikke alt det stress og jag"* og 1:1 undervisningen hjalp med at skabe flere gode oplevelser.

Lærke havde slem angst for matematik. Medarbejderne lavede derfor faste aftaler om, at hun skulle have en stille og rolig optrapning. Underviseren måtte ikke spørge hende om noget, og det vigtigste var at hun var fysisk til stede. Herefter optrappede man langsomt tiden, hun skulle være til stede i undervisningen – og først da dette var muligt, indførte man trinvist forskellige faglige opgaver.

Lærke startede på antipsykotisk medicin og fik det bedre. Hun ville dog ikke indse at medicinen virkede, og besluttede derfor at trappe ud af den igen. Dette medførte at hun fik det dårligere, hun begyndte igen at selvka-

”

Lærke startede på Basen efter at have gået på en almindelig folkeskole fra 0.-7. klasse. I 7. klasse blev hun indlagt i cirka 4 måneder og udredt for paranoid skizofreni. Inden opstarten på Basen havde hun haft en pause, hvor hun gik hjemme i en måned, men i dag er hun velfungerende og går i 10. klasse i et mindre indgribende tilbud.

de og følte sig selvmordstruet. Hun fik angstanfald, og medarbejderne måtte selvmordsvurdere hende dagligt og lave støtteaftaler til næste dag. Et år efter at Lærke startede på Basen blev hun indlagt på en åben afdeling og begyndte igen at tage sin medicin.

Lærke startede på antidepressiv medicin og tog en beslutning om, at hun gerne ville bestå 9. klasse. Lærke er stædig, og arbejder hårdt for at nå sine mål. Hun gik fra reduceret skema til næsten fuldt skema, hun var social, deltog i fuld undervisning og begyndte i afgangsklassen. Hun bestod alle sine terminsprøver og gennemførte projektopgaven.

Der har gennem hele processen været et godt forældre-samarbejde, selvom forældrene var skeptiske i starten. I dag har Lærke det godt. Hun selvskader ikke mere, hun kan gå i skole, har en stabil hverdag og har fået et fritidsarbejde. Stemmerne er stadig konstante, men de fylder ikke længere så meget, at de forhindrer Lærke i at nå sine mål.

Lærke går nu i 10. klasse på en anden skole, og vil gerne på gymnasiet bagefter. I opstarten på den nye skole hjalp medarbejderne på Basen med at finde en støtte-kontaktperson til Lærke, som kunne være sammen med hende det første halve år. Det sidste halve år af 10. klasse ville Lærke nemlig gerne være *"helt almindelig"*.

På Basen har vi mange elever med autisme, og Lærke var en af de få elever med skizofreni på afdelingen. I starten, da Lærke havde det dårligt, synes hun at det sociale på Basen var kedeligt. Nu fortæller hun dog, at hun har opnået stor indsigt i andre menneskers reaktionsmønstre: *"Nu ved jeg, at det ikke handler om mig, når de andre elever reagerer på ting"*.

Da vi spurgte Lærke hvad hun synes forløbet på Basen har givet hende, svarer hun: *"Jeg er blevet meget klogere på mig selv, min diagnose, mine reaktioner og hvorfor jeg tænker, som jeg gør. Basen har hjulpet mig rigtig meget på mange parametre."*

Fra et helt liv med 1:1 til undervisning sammen med andre elever

I starten af Lasses skoleforløb kom han på Basen to gange ugentligt i ca. 5 minutter. Han startede med at have et solorum på Basen, hvor han var 1:1 med sin primær. Han har stadig dette rum, men har ikke gjort så meget brug af det det sidste halve år.

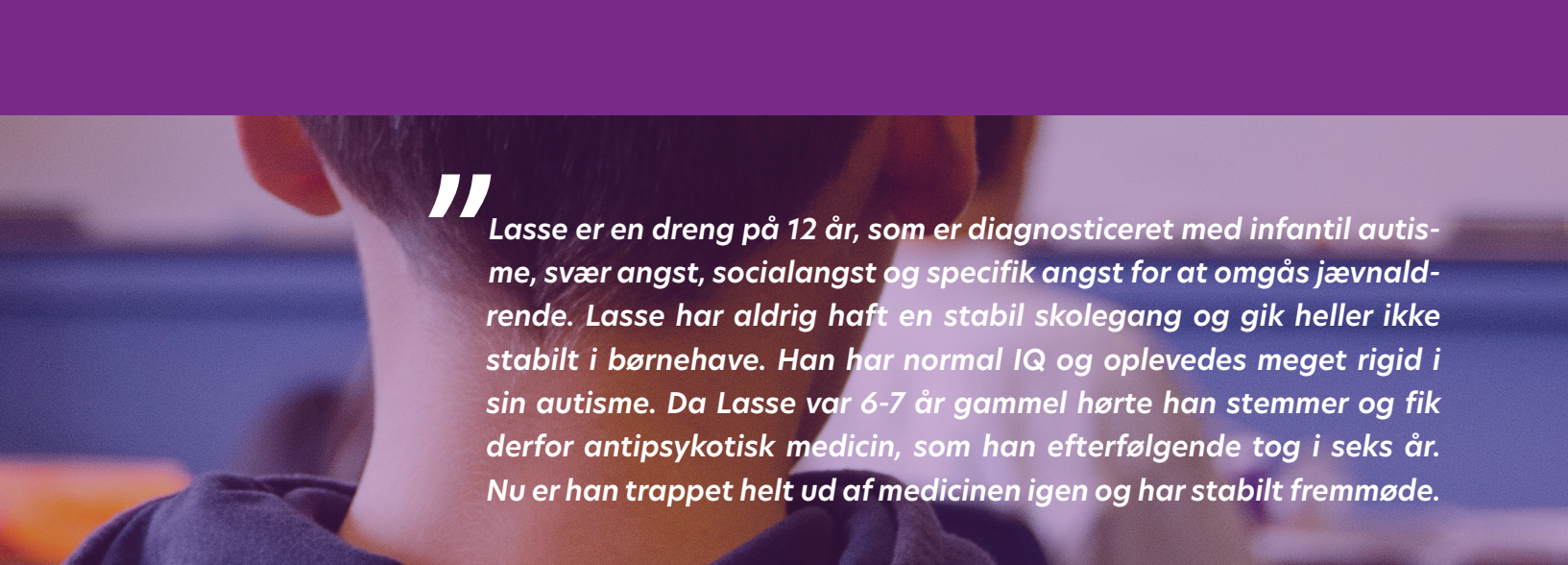
Da Lasse fremstår kravundgående, præsenteres han altid for tre-fire valgmuligheder ift. hvad han har lyst til at lave på Basen, og han vælger en aktivitet ud inden han tager hjemmefra med mor.

Lasses primær har oplevet positive adfærdsændringer hos Lasse, siden han er stoppet med at tage antipsykotisk medicin. Primær beskriver, at Lasse er 'vågnet' mere og fremstår mere til stede. Lasse får stadig Sertralin for sin angst, da angsten er hæmmende for hans funktionsniveau og hverdag. Lasse har svært ved at mærke sine grænser, såvel fysisk som psykisk, og han bliver let urolig. Lasse er i løbet af sit forløb på Basen blevet udredt og diagnosticeret med ADHD hos privat psykiater og skal derfor også startes op på ADHD-medicin.

Lasses reaktionsevne er ofte forsinket, hvilket er en stor modspiller for ham. Han opleves også meget kravundgående og kan ikke behovsudsætte. Lasse er socialt isoleret, har svært ved at være i sociale relationer og han opleves meget udfordret i situationer, hvor man sidder overfor hinanden og taler. Der arbejdes derfor relationsopbyggende med Lasse og med at dæmpe hans nervesystem.

Når han er på Basen spiller han ofte spil med sin primær i ca. 20 minutter, hvorefter de laver en faglig aktivitet i ca. 20 minutter; fx ser de Ultra, laver matematik eller spiller fire på stribet. Lasse har også indimellem dansk med en anden underviser end sin primær og er så småt begyndt at komme lidt i e-sportrummet, hvor der også er et par andre elever.

Sammen med sin primær har Lasse taget en trivselstest, som viste at Lasse har nogle helt andre ønsker, end man troede. Hele sit liv er Lasse blevet varetaget 1:1 i enerum, men det er faktisk ikke hans ønske. Lasse vil gerne kunne indgå i samspil med andre og kunne modtage under-

”

Lasse er en dreng på 12 år, som er diagnosticeret med infantil autisme, svær angst, socialangst og specifik angst for at omgås jævnaldrende. Lasse har aldrig haft en stabil skolegang og gik heller ikke stabilt i børnehave. Han har normal IQ og oplevedes meget rigid i sin autisme. Da Lasse var 6-7 år gammel hørte han stemmer og fik derfor antipsykotisk medicin, som han efterfølgende tog i seks år. Nu er han trappet helt ud af medicinen igen og har stabilt fremmøde.

visning sammen med andre. Han vil også gerne komme mere på Basen og have undervisning med forskellige lærere. Derfor begyndte medarbejderne at tilbyde ham at være med i små undervisningslokaler med 2-3 andre deltagende elever.

Der arbejdes i øjeblikket med behandlingsmål om at Lasse fastholder tilknytningen til Basen, og at han danner en tættere relation til to undervisere, da det er for skrøbeligt for ham kun at kunne komme til én. Der arbejdes ligeledes med behandlingsmål om at Lasse tilbydes et miljø, hvor han kan danne en relation til en anden elev. Medarbejderne ser dog allerede store forbedringer hos Lasse, som er i rivende udvikling. Han kommer nu på Basen to gange ugentligt i 45 minutter ad gangen, og Lasses fremmøde er stabilt. Medarbejderne er meget spændte på at se hvad fremtiden bringer for Lasse.

Basen Administration

Carl Nielsens Allé 15C
2100 København Ø

Basen Birkerød

Søndervangen 51 & 47-49
3460 Birkerød

Basen Fyn

Thulevej 8
5210 Odense NV

Basen København

Strandboulevarden 122, 2. & 3. sal
2100 København Ø

BÅSEN

www.basen.dk | www.basenkompetencecenter.dk